

Det, der er tale om, er i stedet, at EF-Domstolen nu har taget endelig stilling til den nærmere rækkevidde af de bestemmelser i EF-traktaten om bl.a. samarbejde inden for miljøområdet, som Danmark hele tiden har deltaget i. Og Domstolen har altså fastslået, at disse bestemmelser giver hjemmel til at vedtage regler, der relaterer til medlemsstaternes strafferet.

Domstolen har således lagt en anden forståelse af disse hjemmelsbestemmelser til grund end den, som Danmark og en række andre medlemsstater hidtil har haft, men dette har som nævnt ikke noget at gøre med det danske forbehold, således som det er fastlagt i protokollen om Danmarks stilling.

Kl. 11.05

Det fører mig så over til sidste led af forespørgslen, der drejer sig om, hvad regeringen agter at gøre i anledning af dommen.

Jeg vil først og fremmest gerne sige, at vi fra dansk side naturligvis er helt enige i, at overtrædelser af EU-retten skal sanktioneres effektivt, men det er samtidig vigtigt for mig at fremhæve, at udvikling af EU-strafferetten efter regeringens opfattelse fortsat i videst muligt omfang skal ske inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde efter EU-traktaten.

Denne opfattelse står vi ikke alene med i EU. Alle medlemsstaterne og Rådets Juridiske Tjeneste fortolker dommen således, at Domstolen har fastslået, at straffelovgivningen principielt ikke hører under det overstatslige samarbejde efter EF-traktaten, men under det mellemstatslige samarbejde efter EU-traktaten. Miljøstraffedommen kan opfattes som en undtagelse hertil. Fællesskabslovgiver kan efter dommen kun vedtage bestemmelser, der forpligter medlemsstaterne til at fastsætte strafferetlige sanktioner ved overtrædelse af reglerne vedtaget inden for EU's enkelte områder, hvis det er nødvendigt for at sikre reglernes fulde effektivitet.

Heroverfor står Kommissionen, der har givet udtryk for en ganske vidtgående fortolkning af dommen. Kommissionens opfattelse fremgår af en meddelelse om konsekvenserne af miljøstraffedommen, som den udsendte i november sidste år. Der anføres bl.a. heri, at det er Kommissionens opfattelse, at der inden for det overstatslige samarbejde efter EF-traktaten vil kunne fastsættes regler om, hvilke sanktioner der skal følge af bestemte typer af overtrædelser.

Som jeg nævnte tidligere, kan dommen give anledning til forskellige fortolkninger, men det er som sagt regeringens opfattelse, som altså de-

les af langt de fleste af de andre medlemsstater og Rådets Juridiske Tjeneste, at sanktionsvalget fortsat er overladt til medlemsstaterne. Det betyder, at fælles regler om sanktionens karakter og størrelse skal vedtages inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde i EU-traktaten, altså søjle 3.

Regeringens linje er således at fortolke dommen snævert, og det vil også gælde i forhold til de forslag til retsakter inden for det overstatslige samarbejde efter EF-traktaten, som Kommissionen måtte fremsætte fremover.

Efter regeringens opfattelse er det endvidere væsentligt at sikre, at strafferetlige spørgsmål ikke behandles forskelligt inden for EU-samarbejdet, alt afhængigt af under hvilken rådsformation et forslag til en fællesskabsretsakt behandles.

Under det østrigske formandskab har RIA-Rådet vedtaget en særlig procedure, der bl.a. har til formål at sikre, at forslag, der indeholder strafferetlige bestemmelser, bliver behandlet med den fornødne ekspertise. Som led heri får medlemsstaternes strafferetlige eksperter i det såkaldte artikel 36-udvalg, der er knyttet til EU-traktatens afsnit om det strafferetlige og det politimæssige samarbejde, mulighed for at tilkendegive deres synspunkter vedrørende de strafferetlige elementer af forslaget på et tidligt tidspunkt i forhandlingerne.

Som Folketinget er orienteret om, skal Domstolen nu tage stilling til en række af de tvivlsprogs spørgsmål, som miljøstraffedommen giver anledning til. Kommissionen har således i december sidste år anlagt en ny sag om annullering af en rammeafgørelse om strafferetlige sanktioner. Det drejer sig om rammeafgørelsen om skærpeelse af de strafferetlige rammer med henblik på håndhævelse af lovgivningen til bekæmpelse af forurening af skibe. Også i denne sag gør Kommissionen gældende, at de strafferetlige foranstaltninger, der er indeholdt i rammeafgørelserne, kunne – og dermed skulle – have været vedtaget efter EF-traktaten, og at der dermed ikke var hjemmel til at vedtage disse foranstaltninger i henhold til det mellemstatslige samarbejde i søjle 3.

Mere præcist gør Kommissionen gældende, at alle strafferetlige foranstaltninger i rammeafgørelsen er nødvendige for at sikre den effektive virkning af Fællesskabets politik på skibsforureningsområdet, der fremgår af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv fra 2005 om skibsforurening. Direktivet er vedtaget efter EF-traktatens